

Vakantievader

EEN ZOMERVERHAAL IN VIER PAGINA'S

In dit verhaal van **OLIVIER WILLEMSSEN** boekt een alleenstaande veertigplusser een appartementje in de Pyreneeën, maar door autopech belandt hij op een camping in de Dordogne. *'Mama zegt dat jij een beetje zelig bent.'*

'En kamperen dan?' zegt Margot die met me meedenkt. 'Zuid-Frankrijk, zwembadje.'

We staan voor de wereldkaart in mijn woonkamer. Daarboven hangen drie klokken met de tijden in New York, Sydney en Tokio. Ik ben nog nooit buiten Europa geweest. Kim heeft ze laten hangen, en dus heb ik ze laten hangen; net als een van haar jurkjes, waaruit haar geur bijna is verdwenen.

'Ik weet het niet hoor, als een alleenstaande, kalende veertiger ben je op zo'n camping al snel een enge meneer.'

Ik zie mezelf met een handdoek naar de douches lopen, moeders die hun kinderen terugfluiten.

Margot begint te lachen.

'Eentje zónder families dan, ergens hoog in de Pyreneeën. Ook leuker voor je hond.'

'Hebben ze daar campings?'

'Vast wel. Lekker wandelen, bosbessentaartjes.'

'Veel vrouwen zal ik boven de boomgrens niet ontmoeten...'

'Gottegot, nou dan pap je maar aan met een marmot.'

Even geen focus op vrouwen lijkt me heel gezond voor je. En dan kunnen die biologische klokken van haar eindelijk van de muur als je terugkomt.'

Kim heeft al een tijdje een ander. Een volwassen kerel die kennelijk wél toe is aan een gezin en "zich niet als een kind gedraagt. Als een kleuter".

We zoeken online naar campings.

'Hoe zit het met je kampeerspullen? Heb je een tent?'

'Ik bel wel even met thuis.'

'Als het goed is ergens op zolder,' weet mijn vader en in zijn gedachten is hij er al naartoe vertrokken. 'Ik bel je zo terug.'

Margot kijkt me hoofdschuddend aan.

Boek anders gewoon een appartement in zo'n wintersportoord. Die zijn 's zomers goedkoop en dan hoef je niet naar je ouders.'

'Ja hier papa weer. Je moeder en ik missen alleen stok 17 rood, maar die is van de voorluifel dus niet zo belangrijk.'

O, en ik vond op zolder ook nog een koelbox en een tweepits kookst...'

'Vraag wat hij wil eten als hij komt!' klinkt het op de achtergrond.

Het appartement waarnaar ik vanochtend vroeg op weg ben gegaan, broodjes mee, thermoskan koffie naast me, ligt in een klein skidorp in de Pyreneeën, aan een zomerse piste van gras. Ideaal voor lange wandelingen door de vallei met de hond.

Het is een snikhete augustusdag en ik nader de zoveelste *péage*. De rode kruizen en groene pijlen glinsteren in het zonlicht. Ik maak me geen zorgen over welke rij het snelst is. Voor Kim was dat altijd een spelletje. Ze oefende het in de supermarkt bij het naderen van de kassa's. Soms zie ik haar naast me zitten. De thermoskan tussen haar bovenbenen, af en toe een zuurtje in mijn mond, het topje van haar vinger erachteraan.

Als de slagboom opent en ik mijn creditcard opberg, ruik ik een scherpe, brandende geur. Er stijgt rook op uit mijn motorkap en alle lampjes op het dashboard beginnen in het wilde weg te knipperen. Ik parkeer de schokkende auto op de pechstrook. Met een veiligheidshesje aan en een hoedje tegen de zon, wacht ik achter de vangrail op de sleepdienst.

'Meneer? Mag ik hem aaien?'

In de hal van het garagebedrijf ten zuiden van Limoges is het een komen en gaan van vakantiegangers. Een veldhospitaal achter de linies van de autobaan waar gewonde voertuigen af en aan worden binnengedragen.

'Maar natuurlijk mag je hem aaien.'

Het kind hoort bij een Nederlands koppel dat tegenover

'Even geen focus op vrouwen lijkt me heel gezond voor je'

me op de vloer zit te wachten tot ze bij de balie worden geroepen.

'Hoe heet-ie? Ik heet Sophie.'

'Japie.'

'Papa! Hij heet hetzelfde als jij!'

Jaap en Zoë komen uit Zeist. Ze gaan elk jaar met Sophie naar een camping in de Dordogne. De moeder van Zoë woont er in de buurt, vertellen ze. Klein uur rijden nog. Maar ja, klapband.

Een monteur roept mijn naam. Twee dagen, wellicht drie. De onderdelen zijn besteld, alle vervangende auto's uitgeleend. 'Excusez, monsieur, druk, druk.'

'Misschien een raar voorstel,' zegt Zoë die me eerst met mijn ouders en daarna met mijn reisverzekering hoorde bellen over de vergoeding van een hotel, 'maar wij hebben nog wel een extra tentje in de caravan.'

'Ja!' roept het meisje. 'Japie gaat mee!'

Het is nog voor achten als ik wakker word op Paradis Soleil, een familiecamping in een bocht van de Dordogne. Ik probeer nog wat te slapen, maar de warmte drijft me de tent uit.

Sophie zit al op ons te wachten. Ze heeft een klaproos voor me geplukt en kijkt naar Japie die zijn ontbijt opschrokt.

'Mama zegt dat je een beetje zielig bent.'

'O?'

'Van papa mag ik ook een hond als ik negen ben. Maar niet zo'n grote als deze.'

Terwijl Sophie op Japie past, slof ik op mijn Crocs naar het zwembad. Het is nog rustig. Ik groet de badmeester

en leg mijn handdoek in het gras. Aan de overkant van het water zit een vrouw in een gele bikini op een strandbed. Ze leest een boek – ik kan net niet zien welk – en af en toe kijkt ze op haar telefoon. Het zijn dit soort momenten dat je hoopt dat er iets gebeurt, iets filmisch. Waarom zouden we anders precies op deze plek aan elkaar zijn overgeleverd? Met mijn buik ingehouden loop ik naar het bad. Als ik maar lang genoeg in het water blijf, moeten we elkaar straks wel tegen het lijf zwemmen; het zwembad is de laatste plek op aarde waar een telefoon niet tussenbeide komt. Ik maak een afweging: erin springen is te kinderlijk, een duik te aanstellerig, maar me via het trappetje als een theezakje onderdompelen is weer zo zestigplus. Ik ga op de rand zitten en laat me nonchalant in het water glijden, maar ook nu slaat de onzekerheid toe: een borstcrawl is te patserig, de schoolslag voor oma die haar bloemkoolkapsel droog wil houden en met mijn uitvoering van de vlinderslag zou de badmeester meteen te water springen.

Waarom ben ik daar nou toch zo mee bezig?

Op mijn rug dan maar, gezicht naar de zon, oren onder water. Ik concentreer me op mijn ademhaling, telkens net op tijd omkerend voordat...

'Oe la la! Ça va?'

Ik wrijf even over mijn achterhoofd. Daarna zwem ik richting de vrouw en leg mijn armen over de rand. Ze zet haar zonnebril af. Ze heeft helderbruine ogen, een zilveren kettinkje om haar hals.

'Bonjour,' probeer ik.

Gewaagd, maar anders kom je er nooit.

'Jij dacht, ik zwem gewoon lekker door die tegels richting de Dordogne?'

'Hé, je bent Nederlands.'

Sterk antwoord, jongen. Het gesprek valt even stil. Het water klotst zachtjes onder mijn oksels.

'Rustig hier hè,' zegt ze, 'nog zonder kinderen.'

Dit moet een teken zijn.

'Nou inderdaad! Niet de hele tijd dat gejang...'

'Mama!'

Twee jochies komen aangerend, gevolgd door een lange, gespierde man met tassen en badhanddoeken.

'Die tegels zijn glad, jongens!'

De man laat zijn spullen vallen naast de vrouw en kust haar. Hij neemt een duik en zwemt gestroomlijnd met zijn soepele lijf van kant tot kant alsof hij straks getrakteerd gaat worden op visjes uit een emmer.

'Geniet van je vakantie,' zeg ik terwijl ze haar kinderen begint in te smeren.

Ik laat me afdrijven, mijn gezicht half onder water.

Even geen focus op vrouwen lijkt me heel gezond voor je.

Vanuit het bad zie ik Sophie met Japie voorbijlopen.

'Joehoe! Sophietje!' roep ik zwaaiend en ik kijk even over mijn schouder of de vrouw het heeft gezien.

Op weg naar de kampeerplaats word ik door iedereen vriendelijk begroet. Ik, een vader, aan de wandel met dochter en hond. Het geeft me een onbekend soort zelfvertrouwen, net als op die dag dat ik op een geleende fiets met een kinderzitje door de stad reed.

Jaap en Zoë komen ons tegemoet. We zwaaien, maar ze reageren niet. Had ik hun dochter niet zomaar met mijn hond mogen achterlaten? Heb ik me te vrijpostig in hun omgeving genesteld? Ik moet het garagebedrijf zo maar eens bellen.

'Sophie,' zegt Zoë toonloos, 'jij loopt even met mama mee.'

'Zoë's moeder is gevallen,' vertelt Jaap. 'We moeten er meteen naartoe.'

'Is het ernstig?'

Ik, een vader, aan de wandel met dochter en hond. Het geeft me een onbekend soort zelfvertrouwen

'Ze ligt op de intensive care in Limoges. Zou jij vanmiddag een oogje op Sophie willen houden? We zijn tegen de avond weer terug. Als er iets is kun je bij Cor en Lia terecht, in die camper met die luifel naast ons.'

Sophie en ik spelen een potje Rummikub. Daarna dekt ze de tafel voor de lunch.

'Zal ik even?'

'Nee joh.'

Met een scherp mes smeert ze een dikke streep Nutella uit over een snee stokbrood.

'Eet jij dieren?' – 'Heb jij een eigen huis?' – 'Wat zijn de middeleeuwen?'

'Dat zijn leeuwen die vroeger tot je middel kwamen.'

'Nietes!'

Ik draai de jampot open, help haar met het lipje van La vache qui rit. Mijn gedachten dwalen af naar de soezige kussengesprekken met Kim, die in klaarwakkere discussies over kinderen konden veranderen. Waarom wilde ik ook alweer niet?

'Zullen we zo kijken of de flipperkast vrij is?'

Sophie gaat me voor over een smal pad langs een brokkelig muurtje. Het komt uit bij een dorp. In het jeugdthunk is het bloedheet. We spelen op een flipperkast met een afbeelding van de Terminator erop tot ik geen munt meer in mijn portemonnee heb. Bij het bakkertje ertegenover trakteer ik haar op een *pain au chocolat* en een Orangina. Ik veeg de chocolade uit haar mondhoek, strik haar veters. Kon Kim me maar zien. Op de terugweg plukken we berrbloemen en maak ik een foto van ons

samen bij een pony met grote vriendelijke ogen, die ik op Instagram zet.

Het is tegen de avond als Zoë en Jaap terugkeren. Sophie rent op haar vader af. Hij tilt haar in de lucht.

'Wat een prachtige kleuren,' zegt Zoë als ze de bloemen in het Orangina-flesje op tafel ziet staan. 'Die moet je morgen ook maar voor oma meenemen.'

Sophie klemt zich om haar moeders benen.

'Hebben jullie het gezellig gehad, lieverd?'

'Een meneer bij de bakker dacht dat hij mijn papa was.'

Ik hurk en aai Japie over zijn bol.

'Zullen we zo lekker frietjes gaan halen?' zegt Zoë tegen Sophie.

Ik knijp er even tussenuit naar mijn tent. Zittend op het luchtbed staar ik voor me uit. Mijn rol voelt hier nu wel uitgespeeld. Ik ga zo zeggen dat ik ben gebeld, dat mijn auto klaar is en dan neem ik in het dorp een bus richting Limoges. Zie ik daar wel weer verder. Ik zoek op mijn telefoon naar hotels en kijk even op Instagram naar de foto van vanmiddag. Ik heb één volger minder.

Terwijl ik mijn spullen verzamel, verschijnt Sophie in de opening van de tent.

'Ik heb geld van mama gekregen, ga je mee?'

Ze pakt mijn hand. Samen lopen we naar de receptie.

Olivier Willemsen (44) is schrijver van romans en korte verhalen. Van zijn laatste boek *Terug op de achterbank*, een hilarisch en pijnlijk verhaal over een veertiger die opkrabbelt uit een depressie en weer met zijn vader en moeder op zomervakantie gaat, zijn de filmrechten onlangs verkocht.